

[K. B. Andersen.]

plan, der skal forelægges tinget. Ja men er det da ikke det, vi skal høre om fra nu af og til valget? Hvorfor vil VK-partierne dog forholde os de planer, de eventuelt måtte have, om de skulle komme under ansvarets tyngde, til efter valgdagen? Hvad vil de da føre valgkamp på? På slagord uden hold i virkeligheden? Eller måske på fantasier om eventuelle borgerlige regeringsdannelser — i stedet for på oplysninger om den politik, der skal føres? Det er normalt klogt at vente med at drøfte — endsige bebude — regeringsskifter, til vælgerne har talt. Alligevel forstår man da godt, at de borgerlige partier beskæftiger sig med emnet den kommende regering. For det er uden videre klart, at det vil være en vældig svækkelse for de borgerlige partier, om de ikke formår at overbevise vælgerne om, at der virkelig eksisterer en arbejdsdygtig regeringskoalition ud over den nuværende. Men gør der det?

De konservative har talt meget om en VK-regering. Jeg indrømmer, at talen er forstummet noget, efter at venstre gennem annoncer og på anden måde så tydeligt har sagt, at et styrket venstre er betingelsen. Men lad det ligge. Hvem skal en VK-regering støtte sig på? De radikale har ikke vist sig særlig interesseret i at støtte en regering med konservativ deltagelse. Og de uafhængige synes ikke at ville binde sig uden videre. Jeg tænker her bl. a. på en artikel af det ærede medlem hr. Rimstad for nylig. En VK-regering vil altså blive en mindretalsregering med begrænsede og svage forhandlingsmuligheder.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen taler ikke om en VK-regering, men om en liberal regering. Det lyder også nok bedre i ørene derovre, hvor det ærede medlem er valgt. Er det for ikke at sære de konservative — i alle tilfælde ikke før valgkampen er forbi? Hvis en liberal regering skal oversættes som en venstre-regering, hvor skal den da hente sin støtte? Først — forslag for forslag — hos de konservative, der vil sætte deres præg på forslagene, dernæst hos de uafhængige, der vil give skruen yderligere en omgang — jeg håber, partiet de uafhængige bemærker, at jeg betragter det som en selvfølge, at de er repræsenteret

i salen efter valget — og så, ja, hvad så? For der vil jo efter alle solemærker at dømme stadig mangle adskillige mandater i et flertal. Skal turen så gå til anden side, til de radikale eller til socialdemokratiet, der vil kræve ændringer af modsat karakter af de allerede givne? Let bliver det ikke. Sandsynligt er det heller ikke.

Jeg siger ikke dette for at fremkalde en regeringsdebat på dette tidspunkt. Den bør rettelig vente til efter den 22. september. Men hvis VK-partierne vil fortsætte med at tale om regeringsskifte i stedet at redegøre for den politik, de to partier vil føre efter valget, er det vel ikke urimeligt at bede de to partier sandsynliggøre, at der er andre regeringskombinationer med rimelig mulighed for flertal end den nuværende, hvis partier jo begge har givet udtryk for, at disse års resultatrige samarbejde i tilfælde af et tilfredsstillende valgresultat vil kunne fortsætte på baggrund af enighed om et arbejdsprogram for de kommende år.

Socialdemokratiet vil ikke få vanskeligheder med at have sine forslag til arbejdsprogrammet til næste vinters samling klar til tiden. Opgaver er der nok af, og vi ved, hvordan vi vil arbejde med dem — og det må vi forberede os på ganske uden hensyn til, hvordan valget måtte falde ud, da vi selvfølgelig ikke under nogen omstændigheder agter at holde os uden for arbejde og indflydelse, så langt vælgerne giver os kræfter til det.

Den første og største opgave må også efter den 22. september blive fortsat at føre en økonomisk politik, der kan sikre beskæftigelse og tryghed og dermed sikre basis for fortsatte fremskridt. På dette område vil VK-partierne komme ud for den vanskelighed, at de i de senere år har ført økonomisk politik sammen med SF'er og uafhængige — og det er jo nok nemmere, når der skal siges nej, end når der skal udføres konstruktivt arbejde. Foreløbig søger de konservative med deres krav om voldgift, om ikke at gøre vold på, så dog at lægge gift for de meget betydningsfulde forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter i den kommende vinter, som de to parter nu har fundet frem til nye og samfundsbevidste regler for.

Også efter valget vil boligspørgsmålet komme til at stå i forgrunden. Den meget